

I. felvonás

Megváltás

5. fejezet

Lovag

Sigil egy hatalmas kráter peremén tért magához. El sem tudta képzelni, hogy mi okozhatta a város közepén tátongó fekete tölcsért, amelynek még az aljára sem lehetett lelátni, azonban a saját testi épsége jobban foglalkoztatta. Nem érezte, hogy komoly sérülést szenvedett volna, ugyanakkor alaposan beverhette a fejét: amint feltápáskodott a földről, esküdni mert volna rá, hogy a régi hajóját látta lebegni a szeme előtt. A Sykranger elvben még ép lehetett, de évek óta már, hogy Noeya ellopta tőle.

A megmagyarázhatatlan események tovább folytatódtak, amikor lenyílt a HWK-290-es leszállórampája.

– Megbolondultam – jelentette ki az öreg, amint meglátta a tanítványát.

– Az igaz, de attól még itt vagyok – vágta rá Ann. A vékony, zöld, halványkék szemű twi'lek rámosolygott a meztelen férfira, aztán intett neki, hogy ugorjon fel a fedélzetre. – Na!

– Sírba viszel – sóhajtott egyet Sigil. Lendületet vett, majd elrugaskodott. A tanítványa felkészült rá, hogy megragadja, ha rosszul érkezne, azonban az öreg olyan messzire ugrott, hogy majdnem összeütköztek.

Ahogy fémet ért a lába, a rámpa azonnal záródni kezdett, Ann besietett a fedélzetre, Sigil alig egy lépéssel járhatott mögötte.

– Ez ki volt? – ráncolta a homlokát az öreg.

– Ugyan ki? – jelentette ki egy harmadik személy. Rya Venn kecses léptekkel járult a legkedveltebb ellensége elé. Eredetileg lehetetlennel határos feladat volt megkülönböztetni az ikreket, azonban ez könnyebbé vált, amikor Rya elvesztette az egyik lekkuját. A protézise néhány centivel hosszabbnak bizonyult, mint a másik, csípőig érő nyúlványa.

– Mi ketten egy hajón, és még nem is ugrottunk egymás torkának – dörzsölte a borostás állat Sigil, aztán a tanítványára szegezte a tekintetét. – Mit csináltál már megint?

– Támadt egy látomásom – jelentette ki Ann.

– Még véletlenül sem a normálisabb fajtából, igaz? – következtette ki az öreg.

– A saját kategóriádból – helyeselt. – És ha már majdnem száz százalék, hogy meghalok, akárcsak mindenki, aki körülöttem van, akkor miért is ne ránthatnám magam az egyetlen személyt, aki meg mert venni rabszolgának?

– Óh, ne kezd már megint! – legyintett egyet Sigil.

Rya megköszöri a torkát.

– A nővéremmel beszélsz – szögezte le tüzes tekintettel.

– Rendben – felelte Sigil. – Bocsánatot kérek, amiért kimentettelek Jabba palotájából, mielőtt halálra éheztetett volna, és amiért megoldottam, hogy ismét normális twi'lek lehessél! Továbbá mérhetetlenül sajnálom, hogy a saját kérésedre tanítványomnak fogadtalak, akinek már többé-kevésbé minden tudásomat átadtam. Nem mondom, hogy nem kellett volna, de ez van.

– Vicc volt – rántotta meg a lekkuját Ann. – Mindegy.

– Engem érdekelne – folytatta Rya. – Minek kellett megvenni és fél éven át sikáltatni vele a hajót? Miért ne lehetett volna elengedni?

– Megvoltak a magam okai – vágta rá Sigil. – Különben is, jó vége lett, nem ez számít? Ha már itt tartunk, mit keresel itt egyáltalán?

– Megfogadtam, hogy nem hagyom, hogy a nővérem megint hülyeséget csináljon... Nélkülem – felelte Rya. – Mik is voltak azok az okok?

– Ugyan már, hugica – szólt közbe Ann. – Pontosan tudod, hogy mit miért tett, csak bántja az egódat, hogy ő mentett meg engem és nem te.

– Hugica? Azt hittem, hogy ezt lerendeztük – tette csípőre a kezét Rya. – Ha nem tudnád, a cellád elől kergetett el, húsz percre rá pedig megölte a mesterem, aki egyben az ő tanítója is volt és a nevelőanyja. Hogy tehet ilyen egy jó ember? Nem tudom felfogni, hogy tekinthetsz rá úgy, mint egy lovagra.

– Azt senki sem mondta, hogy jó ember – rázta a fejét Ann. – Egyébként, ha most én vagyok a nővér, akkor miért ne hucicázhatnálak? Egy jedinek nem kéne tudnia, hogy tud felülemelkedni az önközpontúságán?

– Attól még baszod vele az agyamat – szögezte le Rya. – Az ég szerelmére, négyezer évet ingáztam miattad az időben, sith nagyurakkal hadakoztam és még a saját galaxisomról is lemondtam, csak miattad! Hogy lehetnék én a hugica?

– Már aki elhiszi, hugi – felelte Ann.

– Anyyira egy élvezet újra együtt lenni veletek – rázta a fejét hitetlenkedve az öreg. – Valamilyenők megkímélne a további hallgatásotoktól és elmondaná, hogy mi ez az egész? Honnan került elő a Sky? Mi ez a látomás? Hol van a mamuszom?

– Az történt, hogy – kezdte magyarázni Ann – miután sikerült rávennem a hugit arra, ne belezzen ki téged, ahogy meglát, elindultunk érted a Denonra...

– Honnan tudtad, hogy itt leszek? – vágott közbe Sigil.

– Megéreztem – vágta rá Ann. – Ahsoka karmai közül sem véletlenül mentettelek ki, mielőtt a saját elmondásod szerint leszaggatta volna rólad a ruhákat és erőszakosan a lába közé tuszkolhatta volna a micsodádat.

– Amúgy ezt neked el is hiszi valamit? – kérdezte Rya.

– A lényeg az, hogy amikor ideértünk megéreztem, hogy nem vagy túlzottan egyedül. Sejtettük, hogy Noeya jelenléte zavar minket ennyire, ezért diszkréten a keresésére indultunk, de csak a Skyt találtuk. Ekkorra már támadás alatt állt a bolygó, ezért úgy döntöttünk, hogy felszállunk, aztán kihalászunk a romok közül. Voilá – mosolyodott el Ann. – Ugye megdöglött?

– Nos, már éppen a megölésére készültem, amikor a tavaszi szellő elragadott és megközelítőleg kétszáz, talán kétszázötven méter zuhanásra készített, szóval mondhatjuk úgy, hogy...

– Fogalmad nincs – vágott közbe Rya.

– Elég nagy lyukat ütöttek ebbe a kődarabba – folytatta az öreg –, és már nem is érezzük igazán a jelenlétét. Hátha szerencsénk volt.

– Ami sosincs – jelentette ki a hugica.

– Elmennél innen a picsába? – fordult felé Sigil. – Irritálsz.

– A jó kur... – indult meg felé Rya, azonban a nővére közéjük állt.

– Mind ellenszenvesek vagytok – jelentette ki Ann. – Már egyébként is ezerszer lefutottátok ezt a kört! Nem szabadulunk egymástól addig, amíg el nem végeztük a

feladatunkat, utána szétváltak és nekem megint rohángálni kell köztetek, mert nem vagyok képesek nem megölni egymást.

– Rendben, visszafogom magam... Egyelőre – bólintott rá Rya.

– Na, de akkor mi van a mamuszommal? – folytatta a kérdezősködést Sigil. – És mit mutatott neked az Erő?

– Volt? – ráncolta a homlokát Ann.

– Már hogyan lett volna! Olyan kis bolyhos... Éveket töltöttél el ezen a hajón, hát nem emlékszel rá? – kérdezte az öreg, mire a tanítványa kerek szemmel rázta a fejét.

– Mindegy – sóhajtott egyet Ann. – Ami ruhád volt, azt Noeya eltávolította az elmúlt évek alatt. Itt csak női öltözékeket találsz.

– Akkor számomra itt nincs ruha – jelentette ki Sigil.

– De van – vágta rá Rya, kezdte elérni a tűréshatárát.

– De nincs – felelte az öreg.

– Nem fogom az ánuszkodat lesni egész idő alatt, szóval kénytelen leszel felvenni valamit – mondta dühösen. – Egyáltalán hogy sikerült anyaszült meztelenül kardpárbajba keveredned?

– Szex – rántott vállat Sigil.

– És tényleg nem tudtal magadra kapni egy alsógatyát, amikor meg tudtad oldani, hogy nálad legyen a fénykardod? – tette keresztbe a karját Rya. – Az hogy lehet?

– Megesik – vágta rá az öreg.

– Akárhogy is – szakította félbe a vitát Ann –, Noeya több tartalék ruházatot tartott a fedélzetén, ezek férfiak és nők számára is egyaránt megfelelnek.

– De nem az én méretem – makacskodott Sigil.

– Végignéztél már magadon? – kérdezte Rya. – A legszűkebb bőrnacim is lecsúszna rólad!

– A medencecsontom attól még kellőképpen vastag – vágta rá az öreg. – De minek neked bőrnaci? Ilyen népszerű jelenség lennél odahaza?

– Mi közöd hozzá? – emelte fel a hangját Rya.

– Khm... – köszörülte meg a torkát Ann. – Fel kell öltöznöd! Tizenöt évvel ezelőtt sem voltál valami szép látvány, hát még most.

– Gyerekek – rázta a fejét az öreg, mikor elindult a ruhásszekrény feltételezett irányába.

– Mi lesz a látomással? – kérdezte Ann.

– Egyszer úgyis megtudom!

A Skyranger napokon át utazott a kék végtelenben, Sigil összeállított magának egy mindkét fél számára elfogadható ruházatot Noeya szekrényéből, valamint megpróbálta kerülni Ryát, aki viszont mindig belebotlott. Ann komoly erőfeszítések árán megmentette a társait a – halálos kimenetelű – nézeteltérésektől, ami sokat kivett belőle.

A nővér a régi szobájában üldögélt. A helyiség nem változott sokat az elmúlt tizenöt év alatt, a lila matracú ágy épp annyira kényelmesnek bizonyult, mint akkor, a rögzített bútorok a helyükön maradtak, azonban a képek és a poszterek eltűntek a falról és Adane a kedvenc olvasnivalói közül is kiselejtezett néhányat.

Kopogtattak az ajtón. Már az ütések tónusából is előre tudni lehetett, hogy ki az.

– Gyere – mondta Ann kedvesen.

– Hogy vagy? – kérdezte Sigil, amint belépett a szobába. A sithekre jellemző fekete ruházat elsőre furcsa volt, mostanra már jobban illett rá, mint bármi más.

– Egész jól, miért? – kérdezte a nővér.

– És valójában? – vágta rá az öreg. Leült mellé az ágy szélére, aztán a vállára tette a kezét. – Megérezem, amikor bánt valami. Még mindig fáj, igaz?

– Hiányzik – bólintott rá szomorúan Ann. – Tudod, mindig azt hittem, hogy egy idő után enyhülni fog a gyász, de ugyanúgy velem maradt, mint a szüleim... Az arcukra sem emlékszem már, de mégis, olyan valódiak, akár Saun. Miért kellett megölnie?

– A pénz az pénz – felelte Sigil. – Selene-t sosem érdekelte, hogyan szerzi meg a napi betevőjét. Megtette, amit meg kellett tennie, ennyi történt, sem több, sem kevesebb. Az élet megtanította nekem, hogy felesleges rágódni az ilyeneken.

– Hogy engedheted, hogy éljen? – kérdezte Ann. – Hiszen tőled is elvett valakit.

– Eleget szenvedett már – felelte az öreg. – Kasumi már egyébként sem érzett irántam semmit, amikor Selene a szeme közé lőtt. Én csesztem el. Keresnem kellett volna valaki mást, akivel boldog lehetek, de minden esélyemet elvettem egy újabb kapcsolatra. Ugyanakkor neked még van egy-két dobásod.

– Hogy érted? – kerekedett ki a nővér szeme.

– Még fiatal vagy és vonzó, biztos, hogy találnál magadnak valakit, aki boldoggá tenne. El kell engedned a terheid, más esetben nem leszel több egy üres váznál! – magyarázta Sigil.

Ann elmosolyodott, aztán az öreg vállára hajtotta a fejét.

– Megpróbálom. De ne feledd, hogy mennyire rossz vagyok az apai tanácsokban!

– Még élsz, tehát valaminek csak meg kellett ragadnia a fejedben – jelentette ki Sigil. – Bár az igaz, hogy jobb apát is választhattál volna egy olyan ürgénél, akinek két külön személyiség van a fejében.

– Nem érdekel – felelte Ann. – Te segítettél rajtam, amikor már senki sem akart. Mindenki lemondott rólam, mert én már nem voltam érték, csak te nem. Mégis megmentettél, felneveltél... Kérdemelted, apa.

– A húgod se felejtsd el! – mosolyodott el az öreg. – Rya is kész lett volna megtenni ugyanezt, csak gondoskodtam róla, hogy más dolga legyen.

– És én mivel háláltam meg neki? – felelte Ann. – Megcsonkítottam.

– A lekku azért nem számít annyira – rázta a fejét Sigil. – Különben is, melletted maradt, annak ellenére is szeret, amit tettél vele. Az én nevelőanyám nem élte túl a magam sötét tettet, nem láthatom már viszont, bármennyire is szeretném.

– Hogy birkózol meg vele? – kérdezte a nővér. – Én sosem tudtam volna feldolgozni, ha Rya nem épül fel teljesen. Nem tudom, mit csináltam volna, ha belehal. Alighanem meg...

– Mondjuk úgy, hogy okkal vagyok az a bunkó, aki – sóhajtott egyet Sigil. – Egyébként is van egy szépséges lányom, aki abban a kiváltságos helyzetben részesült, hogy mindkét énem épnek és egészségesnek akarja. A jó tetteim is sokat segítenek, mert lehet, hogy sokakat gyilkoltam meg, de léteznek olyan egyének, akik nekem köszönhetik az életüket. Ott van például Mira, hányszor kihúztam őt a szarból, néha a csapattársaival együtt! És, ha nem haragszol, a hűgodat is ide sorolnám, mert az biztos, hogy nem éli túl a csonkítást, ha nem szerzek neki műlekkut.

– Nyugodtan – felelte Ann. – Mellesleg ma is a számládra írhatod Mirát. – Az öregnek kikerekedett a szeme. – A látomásom – magyarázta Ann. – Bajba került, egy hajón, vagy valamilyen létesítményem tartják fogva. Éreztem, amit érzett, ha nem segítek rajta, meghal.

– Ezért úgy gondoltad, hogy letámadod ezt a helyet, hátha te is az ő cipőjében járhatsz? – ráncolta a homlokát Sigil.

– Tennem kell valamit – bólintott rá Ann.

– Apja lánya – mondta büszkén az öreg.

– Egyébként ne haragudj Ryára... Olyan, amilyen – tette hozzá a nővér. – Tudod, vele nem történt meg az, ami velem és egyáltalán nem lett olyan csúnyácska, mint te. Magától értetődő, hogy előnyt vesz a testéből és egy kicsit gyakrabban csinálja, mint az átlagemberek.

– Az igaz volt? – döbrent le Sigil. – Hiszen ő egy jedi.

– Csak azt a részét tartja tiszteletben a Kódnak, amit értelmesnek tart. Ő is szürke, akárcsak én – felelte Ann.

– Hogy mik vannak! – nevetett fel Sigil.

Az öreg jót röhögött Rya legmocskosabb titkán, tudta, hogy ennek a birtokában bármely vitájukon felülkerekedhet. Azonban a hajótest rázkódása félbeszakította az örömét, történt valami.

– Megérkeztünk! – ordította Rya.

– Ejha – nyugtázta az öreg, ahogyan végignézett a semmi közepén sikló, hatalmas, sötétszürke, zömök csillaghajón. – Lehet valami ilyesmi támadta meg a Denont.

– Kétlem – rázta a fejét Ann. – Ez egy teljes más konfiguráció, ugyanakkor éppúgy egyedülálló, mint az volt.

– Miért érzem úgy, hogy a kettőnek köze van egymáshoz? – tette fel a költői kérdést Sigil.

– Talán két egymással szomszédos frakció gyártotta őket – vetette fel Rya.

– Látnak minket? – kérdezte Ann.

– Ha Noeya nem babrált az álcázással, akkor semmiképpen sem – felelte Sigil.

– Ő intézte el, hogy legyen álcázás – helyesbített Rya. – De ez csak addig fog tartani, amíg akcióba nem lendülünk. Bármivel is próbálkozunk, csak egy esélyünk lesz.

– Az lesz a híd – mutatott rá Ann. – Oda kell egy rakéta, aztán az első hangár generátorába sem ártana egy második. Ha ez megvan, akkor le tudunk majd szállni és elég időnk lesz a mentésre.

– Persze! – nevetett fel Sigil. – Rábukkanunk egy még sosem látott gigászi hajóra, aminek még csak fel sem tudjuk becsülni az erejét és a képességeit. Mi az egyetlen logikus lépésünk? Tüzet nyitunk rá, hátha mind megdöglünk!

– Az én küldetésem – jelentette ki Ann. – Úgy csináljuk, ahogy én mondom.

– Rossz vége lesz – rázta a fejét Rya. – Nem szívesen táplálom a mestered egóját, de most neki van igaza.

– Ugyan, ugyan, én eddig is tudtam, hogy tökéletes vagyok! – vágta rá az öreg. – Mellesleg, Mira sem bánna, ha tényleg megmenekülne, és nem csöbörből menne vödörbe. Mit szólnátok hozzá, ha frontális támadás helyett egy másik taktikát választanánk?

– Még véletlenül sem tudod, hogy mit, igaz? – fordult felé Ann kíváncsian.

– Még véletlenül sem...

Gra'hax meghökkent, amikor értesült az azonosítatlan hajó segélyhívásáról. A tátongó üresség kellős közepén haladtak, semmi esélyét nem látta annak, hogy itt bajba jutottakra bukkanjanak. Azonban a becsület kódja cselekvésre kötelezte, rövidesen megközelítették a Skyrangert, majd a sikertelen kapcsolófelvételi kísérlet után úgy döntött, hogy a főhangárba vontatja a hajót.

A Seka Konföderáció úrterébe gyakran betértek a Peremrégió kalózái, kereskedői és vándorai, ezért nem álltak példa nélkül az ilyen esetek. Gra'hax a mérete és a kialakítása alapján a HWK-290-est egyszerű kalandorok tulajdonának tekintette, a legénység ennek megfelelően is készült a bajba jutottak fogadására. A népes küldöttség csak kevés katonát tartalmazott, sokkal inkább orvosokból, szakemberekből és kíváncsi űrmatrózokból állt. Ők izgatottan találgatták, hogy kiket látnak majd. Fortélyos enák? Mihaszna viikek? Ádáz suinok? Esetleg más, még sosem látott lények?

A sekák csak feltételezhették, hogy működik az idegen hajó leszállórampája. Mivel a bent lévők akár a halálukon is lehettek, nem vártak tovább néhány másodpercnél. A műszakiak már a fejükbe vették, hogy lyukat vágnak a hajótestbe, amikor a hosszú fémtest megmozdult, majd lassan elérte a talajszintet. Az űrmatrózok megdöbbentek a zöldbőrű lények láttán, akiknek hosszú csápok nyúltak ki a fejükből, majd haladtak egészen a csípőjükig. Ámulattal figyelték őket, egészen Sigil felbukkanásáig.

– Triata! – ordították a katonák, azonnal az idegenekre szegezve a fegyvereiket.

– Békével jöttünk – jelentette ki az öreg.

– Nem hiszem, hogy értenek mienket – súgta neki Ann.

– Mindenki beszél a tudatlanok nyelvét – jelentette ki az örök egyike. – Egy triata sem jön ide véletlenül.

A csapatban senki sem tudta, hogy mit jelent a triata kifejezés. A körülmények alapján veszélyes kívülállóknak tippelték őket, ami többé-kevésbé illet is rájuk.

– Ez igaz – jelentette ki Sigil. – Mint a segélyhívásban is közzétettem, hatalmas problémánk akadt, amit minél hamarabb meg szeretnénk oldani. Méghozzá az a helyzet, hogy az önök hajóján tartózkodik egy bizonyos Mira Wess, akit minél előbb a fedélzeten szeretnénk tudni. Máskülönben a gyilkolási hajlamunk könnyen felülkerekedhet a lovagias érényeinken, ami alighanem a teljes legénység halálával fog végződni. Ezt egyikünk sem akarja, igaz?

– Támadj csak, triata! – mondta magabiztosan az őr. – Rég lőttem már a fajtádból!

– Hát jó, akkor gyilkoljunk – rántott vállat az öreg.

Az őrök nem nyitottak tüzet, a triatának kellett megtennie az első lépést. A két Venn megsejtette, hogy mi lesz, ezért hamar Sigil mögé léptek. Azonban a küldöttség tagjai nem értették, a betolakodó miért emelte mellmagasságba a kezét. Már túl késő volt, amikor meglátták az ujjából előtörő szikrákat. Az öreg nem válogatott, minden seka halál fia lett, aki a hangárban tartózkodott.

– Mehetünk – jelentette ki Sigil a füstölgő testek előtt állva. Felhúzta Noeya fekete csuklyáját, majd nyugodtan elindult a rámpán.

– Nem kellett volna mindenkivel végezni – sietett utána Rya.

– Mert szerinted a nővéred rakétái hányat öltek volna meg ezekből az izékből? – kérdezte Sigil. – Mellesleg, ha fingod sincs róla, hogy mi ellen küzdesz, akkor még az ellenség legártalmatlanabb formája is fenyegetést jelent.

– Nekem mindegy, mester – jelentette ki Ann. – Csak maradj mögöttem. Tudom az utat. – Gyorsított a tempón, hamar az öreg elé vágva.

– Ki fogja őrizni a hajót? – vetette fel Rya.

Sigil megtorpant, majd belekotort a zsebéből. A távvezérlőt korábban is csak nehezen találta meg, Noeya gondosan elrejtette, azonban a zsebéből sem akart előbukkanni. Mikor megtalálta, azonnal elővette, majd lenyomott rajta egy gombot. A két Venn megrémült a hirtelen támadt zajtól, a Skyranger alsó feléből három automata lézerágyú siklott ki.

– Megoldja az magának is – felelte utólagosan Sigil.

– Minek három? – furcsállta Rya.

– Az a kis boszorka miért szedte ki a másik kettőt? – ráncolta a homlokát Ann.

– A helyedben vezetném az utat – javasolta az öreg. – Bárki kezében is legyen a hajó, kétlem, hogy túlzottan díjazza, ha sztéknek nézik az embereit.

Három nap... Három nap... Három nap a pokolban. A foglyok tudták, hogy ki fogják végezni őket, de azt nem, hogy mikor. Nem számított, hogy ki jött, ha lépteiket hallottak, nem tudtak másra gondolni, csak a halálukra. Egyszer egy őr masírozott el előttük, máskor életem és vizet osztottak nekik, volt, hogy csak az állapotukat ellenőrizték... Mindegy, mi történt, ők azt hitték, hogy meg fognak halni.

Noeya az első naptól fogva úgy érezte, hogy nem bírja tovább. Szétvetette a haragja, nem tudott meglenni egy helyben, folyamatosan feszegette a béklyóit, melynek következtében majdnem teljesen sikerült megszabadulnia a csuklóját lévő bőrtől. Nem értette, hogy miért késlekedtek ennyit a kivégzéssel, hiszen az ítélet egyértelmű volt. Azonban létezett egy másik tény is, amivel az elméje képtelen volt megbirkózni: a fogolytársa.

Mira viselkedése szöges ellentétben állt a sith hozzáállásával. Wess látszólag halálnyugalommal ült a cella sarkában, tudta, hogy nincs értelme a további küzdelemnek. A Nar Shaddaa megtanította neki, hogyan legyen türelmes és derűlátó még a legkészségteljesebb helyzetekben is. De ő sem vonatkozhatott meg az ösztöneitől. Ha nem is került az örület határára, a folyamatos félelem megviselte a lelkét, egyre inkább azt kívánta, hogy közelebb legyen a kivégzése, mintsem távolabb. Nem tudta elterelni az elméjét a folyamatos véstől, még a legmeghökkenőbb dolgok is csak időlegesen ragadhatták magával a figyelmét. A ruha rejtelmeivel foglalkozott a legtöbbet, ugyanis elképzelhetetlennek tartotta, hogy egy ilyen szoros és ellenálló szöveten gond nélkül át tudjon haladni a vizelete és a széklete... Bár ennek sokkal inkább csak örülni lehetett.

– *Érzed?* – törte meg a gondolatmenetét Noeya.

Mira felkapta a fejét a mellékhelyiségnek szánt mélyedésről, ami látszólag mindent el tudott tüntetni, ami odakerült. Megdöbbsent, amikor felismerte az Erőben lakozó zavart. Már nem voltak egyedül.

– *A kivégzőosztag* – jelentette ki Wess.

– *Eljött az idő* – látta be Noeya is. – *B terv?*

– *Kizárt* – rázta a fejét Mira.

– *Azonnal meghalánk* – felelte Adane. – *Nem ismerhetjük az itteni kivégzési módszereket.*

– *Nem fogok belefutni a mezőbe* – nyomatékosította az elmondottakat Wess.

– *Pedig jobban járnánk* – folytatta Noeya.

– *Tudod, hogy hány olyan helyzetem volt, amikor biztosra vettem, hogy meg fogok halni? Egy probléma sem lehet megoldhatatlan csak azért, mert mi nem látunk lehetőséget a megoldására. Nem igaz, hogy te még nem kerültél ilyen helyzetbe!*

– *Kerültem* – ismerte be Adane. – *De a mesteremnek több humora volt, mint hittem.*

– *Na látod! Hátha ők is vicces kedvükben lesznek* – próbált bizakodó maradni Mira.

– *Érzem, hogy nem lesznek* – felelte Noeya. – *Kár, hogy megbeszéltük, bármi is lesz, együtt halunk meg.*

– *Együtt* – helyeselt Wess.

Feszülten várták a sorsukat, amíg az el nem érte őket. A celláikat őrző őrök a fegyverükhöz kaptak, majd tüzet nyitottak, azonban a kék nyalábok visszapattantak rájuk, hármukat is padlóra terítve. Az utolsó őr pánikba esett, a szíve azt diktálta, hogy rohanjon az életéért, ám az ütemét egy lila fénykard szakította meg.

Mira megdöbbsent, amint meglátta az öreget.

Sigil a cella felé fordult amint a fénykardja visszaszállt a kezébe. Türelmesen vizsgálni kezdte, rövidesen Ann és Rya is megjelent mellette.

– Beszédesebbek is lehetnének – jelentette ki a nővér.

– Nem hallanak, ahogyan mi sem értenénk őket – vágta rá Sigil. – Okosak ezek a rohadékok. – Kis ideig vizsgálta a cellát, majd eldöntötte, hogy a hagyományos módszerrel deaktiválja az energiamezőt. A kezéből áradó elektromos kisülések megsütötték a cella elektronikáját, azonban majdnem Mirát is elérték. – Na jó, annyira azért nem.

– Köszönöm – mondta mosolyogva Wess. A biztos halál által keltett teher hiánya hatalmas örömet keltett benne.

– Mit mondhatnék? Ez a hobbim – jelentette ki Sigil.

– Vele mi legyen? – fordult Adanéhez Rya.

– Ott rohadjon meg! – vágta rá Ann.

– Velünk jön – szögezte le Mira.

– Tudod, hogy mennyi ideig vadásztunk rá? – kerekedett ki a nővér szeme.

– Velünk jön – ismételte Wess.

– Mit mondtam neked a szereped túljátszásáról? – tette keresztbe a karját Sigil. – Örülj neki, hogy téged hajlandóak vagyunk kihozni innen!

– Ha ő nem megy, én sem megyek – jelentette ki Mira.

Az öreg legszívesebben leütötte volna, hátha kiszáll a fejéből a hülyeség, azonban megfeledkezett a téma tárgyáról. Amikor Noeya cellájához kapta a fejét, már megszűnt az azt őrző energiamező.

– Ha tudtam volna, hogy ez működik! – mosolyodott el Adane. – Merre van a hajó?

– Csak ekkor tűntek fel neki a megmentők ellenséges tekintetei. – Mi van? Nem vagyok elég szoros béklyókban?

– Addig nem nyugszunk miattad, amíg nincs a fejed egy ládában – szögezte le Sigil.

– Kezeskedem érte – jelentette ki Mira.

– Egy sith-ért nem lehet – rázta a fejét Rya.

Wess Ann-hez fordult.

– Rám ne nézz! Tudtommal nekem még van egy lejátszatlan pazaak meccsünk – felelte a nővér. – Minden jóindulatom ráment arra, hogy idejőjjen érte.

– Úgy öltök meg, ahogy akartok – szólt közbe Noeya türelmetlenül. – Ha felértem a hajóra, legalább elmondhatom nektek, hogy mikén változtattam.

– Nos, az igaz, hogy utólag még mindig kidobhatjuk az úrbe – felelte Ann. – Különbösen is, évekig vadásztunk rá! Miért ne kínozhatnánk egy kicsit?

– Na jó, ha kíváncsi vagy rá, hogy nézel ki belülről, akkor velünk jöhetsz! – emelte fel a hangját Sigil.

– *Fogadd el!* – javasolta Mira az Erőn át. – *Majd kitalálok valamit.*

– Mindig is ki akartam próbálni a személyi cellát – mondta cinikusan Noeya.

– Te tudo... – tette hozzá Ann, azonban belefulladt a szó, amikor meghallotta az örök lépteit.

Mindkét folyosót ellepték a fegyveres sekák. A két Vennt meglepte az örök sokasága, azonban Sigil meg hozzászokott az ehhez hasonló csapdákhöz.

– Fegyvert le! Akkor nem esik bántódásuk! – kiáltotta a sekák közé.

– Tízszeres túlerőben vagyunk – vágta rá az egyik tiszt.

– Fogalmuk sincs róla, hogy kikkel kezdenek, mi? – tettetett meglepettséget az öreg.

– Jól ismerjük, mit tud egy átkozott triata! – felelte a tiszt. – Le a kardokkal!

– Akkor mégsem – vágta rá Sigil. – Most!

A három fénykard egy időben aktiválódott, felfogva az örök vad tüzét. Az öreg elektromos kisülésekkel fedezte a maga oldalát, a két Venn az Erővel taszította hátrébb a sekákat, mialatt Mira és Noeya megpróbált fedezéket találni pengék közt. Nagyban megnehezítette a dolgukat az, hogy az ikrek inkább elkerülni szerették a lövéseket, mintsem kivédeni őket, azonban Sigil oldaláról viszonylagos biztonság fogadta őket. A vele szembe kerülő sekák nem jutottak el odáig, hogy tüzet nyithassanak, amit részben a számuk gyors fogyatkozása, részben a félelmük keltett.

A sekák sosem tapasztalták az Erő ilyen torz, szinte már természetellenes formáját. Rettegni kezdtek az öregtől, aki mindent megtett azért, hogy jó okuk legyen rá. Nem telt többé fél percnél, mire megtisztult az ő oldala. Azonban a két Venn még mindig komoly ellenállásba ütközött, csak nehezen dacolhattak a kék nyalábok sokaságával.

– Előre! – mutatott az ellenség irányába Sigil.

– Elment az eszed? – vágta rá Rya, mikor elkapta a fejét az egyik nyaláb elől. A következő lövést már a feladója torkára küldte, aki nekidőlt a falnak, aztán összeesett.

– Az egyik út tiszta, a másik nem – magyarázta az öreg. – Szerinted melyik lesz a csapda?

– Mind a kettő? – vetette fel Ann. Érezte, hogy a neheze még előttük állt.